

novoměstský kurýr

2/2016

ČLÁNKY - INFORMACE - AKTUALITY - NÁZORY- FOTOGRAFIE

Pohled na Českou Meziříčí od severu - s tzv. „Bílého kopce“ nad Rohenicemi. Bohužel počasí mi tentokrát moc nepřálo. Foto: J.B.

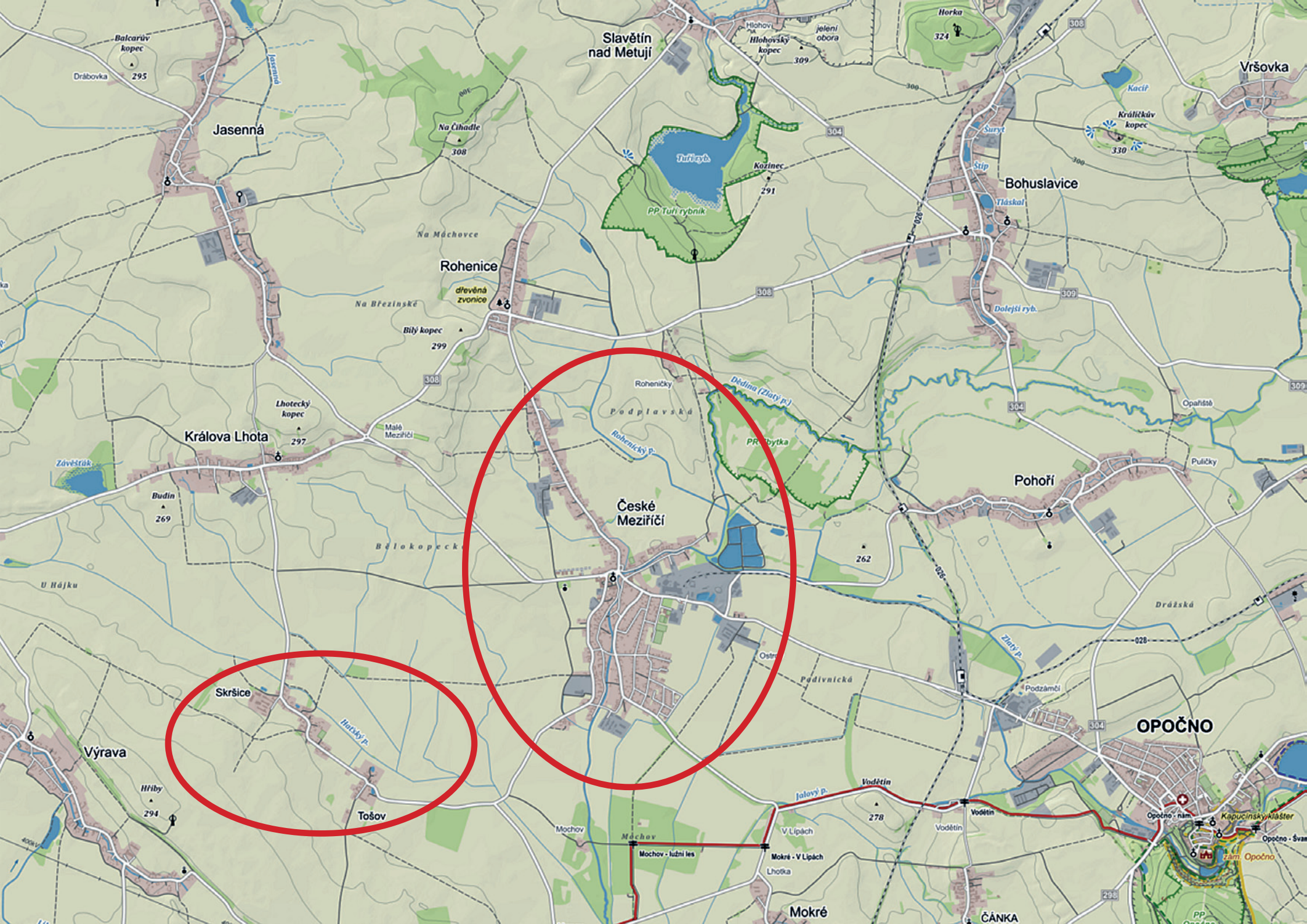
www.novomestskykuryr.info

OBSAH: MAPA REGIONU
OBCE S VAZBOU NA NOVÉ MĚSTO NAD METUJÍ
ČESKÉ MEZIŘÍČÍ - CO O SOBĚ NAPSALI V ROCE 1939
INFORMACE O OBCI ČESKÉ MEZIŘÍČÍ Z INTERNETU

NĚKOLIK MÝCH POSTŘEHŮ
FOTO Z ČESKÉHO MEZIŘÍČÍ
POHLEDY Z MĚSTA
OD KLADSKÉHO POMEZÍ

AKTUALITA
VTIPY NA ZÁVĚR
ŽERTOVNÉ OBRÁZKY
FOTO NA ZADNÍM LISTU

Slavětín nad Metují

Jasenná

Rohenice

České Mezíříčí

Bohuslavice

Králova Lhota

Pohoří

Skršice

Tošov

OPOČNO

Mokrý

ČÁNKA

Obce s vazbou na Nové Město nad Metují

Obec	obce ORP	hist. okres	obce DSO	číslo Nov. kur.
Bačetín				5/2015
Běstvíny				11/2015
Bílý Újezd				
Blažkov				3/2014
Bohdašín				2/2015
Bohuslavice				6/2014
Bolehošť				
Borová				
Byzhradec				
Bystré				4/2015
Čánka				
Černčice				4/2014
Česká Čermná				
České Meziříčí				2/2016
Dlouhé-Rzy				
Dobré				
Dobruška				
Dobřany				7/2015
Domašín				
Domkov				9/2014
Hlinné				
Houdkovice				
Chlístov				10/2015
Janov				3/2015
Jestřebí				9/2013
Jílovice				
Kláster nad Dědinou				
Křčín (dnes souč. N.M.n.M.)				
Králova Lhota				
Křivice				
Křovice				12/2015
Ledce				
Lhota - Doubravice				7/2014

Libchyně				1/2014
Mělčany				
Městec nad Dědinou				
Městec				7/2014
Mezileší				2/2014
Nahořany				7/2014
Nedvězí				
Nové Město nad Metují				12/2013, 14
Nový Hrádek				
Očelice				
Ohnišov				1/2015
Olešnice v Orl. horách				8/2015
Opočno				
Osečnice				
Podbřeží (Skalka)				
Pohoří				1/2016
Provodov-Šonov				9/2014
Provoz				9/2015
Přibyslav				11/2013
Pulice				
Rohenice				
Semechnice				
Sendraž				10/2013
Slavětín nad Metují				8/2014
Slavoňov				3/2014
Sněžné				6/2015
Spy, (dnes součást N.M.n.M.)				11/2014
Studnice				
Šeřeč				9/2014
Václavice				9/2014
Val				9/2015
Vrchoviny, (dnes souč. N.M.n.M.)				10/2014
Vršovka				5/2014
Vysokov				
Vysoký Újezd				
Zákraví				1/2015

NOVÉ MĚSTO NAD METUJÍ obec, která byla okresním městem

Nové Město nad Metují bylo okresním městem. V čísle 2/2015 tohoto provedení „Novoměstského kurýra“ jsem uveřejnil mapu okresu Nové Město nad Metují z roku 1938. Které obce novoměstský okres tehdy zahrnoval, vyplývá z této mapy.

Seznam, který jsem uveřejnil ve vedlejší tabulce původně vycházel z knihy „Nové Město nad Metují a jeho kraj“, která vyšla na začátku roku 1940. Tam přispěla řada obcí popisem své obce.

Ukázalo se, že to nejsou všechny obce tehdejšího novoměstského okresu - viz mapa v čísle 2/2015.

A tak pokud se návštěvou dostanu k obci, která dosud ve vedlejší tabulce není, doplním ji tam. Tak snad budou zkompletovány obce novoměstského okresu a jejich dnešní podoba.

Dnes také existuje tzv. „Dobrovolný svazek obcí“ - obce DSO. Webové stránky tohoto sdružení najdete na adrese:

<http://novomestskonadmetuji.cz>

Tyto obce jsem také zařadil do mého seznamu obcí.

Ve vedlejší tabulce jsem také označil obce, které spadají pod současné Nové Město nad Metují vzhledem ke skutečnosti, že Nové Město nad Metují je obcí s tzv. „rozšířenou působností“ - obce s označením ORP. Tyto obce jsem už navštívil.

V jednotlivých číslech měsíčníku „Novoměstský kurýr“ se budu věnovat obcím, které jsou ve vedlejší tabulce. Některé jsem už uvedl v předcházejících číslech, takže k těm se už nebudu vracet. V tabulce najdete, ve kterém čísle měsíčníku „Novoměstský kurýr“ se o příslušné obci píše. Obce budu volit namátkově dle mé nálady, kam se mi bude chtít právě jet. Pokračuji obcí ČESKÉ MEZIŘÍČÍ.

Jindřich Buchal.

ČESKÉ MEZIŘÍČÍ

Co o sobě napsali v roce 1939 v knize „Nové Město nad Metují a jeho kraj“:

Rozsáhlá vesnice tvaru silničního s více než 380 popisnými čísly a 1725 obyvateli jest přirozeným střediskem nejbližšího okolí.

Její jméno je dědictvím po bývalém lese Meziříčí zvaném, rozkládajícím se před staletími mezi řekami Dědinou a Metují. První zmínka o vsi Meziříčí děje se r. 1384 v Pražských nadač-

ních knihách, kde je jmenována Kunigswald, kteréžto jméno dokazuje, že les byl zbožím královým.

Katastr má výměru 1731 ha 83 a. Náleží k němu dvory Ostrov a Vranov a myslivna Mochov s proslulým chovem bažantů již od roku 1651. Les Mochov jest chráněnou rezervací starých dubů, z nichž mnohé jsou až 400 let staré. Zvláštností lesa jest tis, jehož stáří odhadují odborníci na 800 let.

Za posledních 20 let přibýlo v Českém Meziříčí přes 70 popisných čísel. Vzhledu obce přispěly zvláště mnohé stavby veřejné, jako: sokolovna, spolkový dům Vzájemnost, budova Občanské záložny, škola, chudobinec a obecní nájemní dům.

České Meziříčí jest obec převážnou většinou zemědělská. Jen část obyvatelstva jest zaměstnána jako zřízcenci a dělníci v místním cukrovaru. Ten vznikl v r. 1871 jako první zemědělský podnik akciový, po konkursu v r. 1884 přešel do soukromých rukou.

Z pamětihodností sluší jmenovati barokní mariánskou sochu z r. 1749 od Braunova žáka Pacáka, architektonicky výraznou stavbu kostela svaté Kateřiny z r. 1748 a rodný statek odbojného sedláka Jakuba Němečka - Jana Výravý, známého ze Šubertovy historické divadelní hry.

Bohaté místní dějiny a neustálý rozvoj zaručují Českému Meziříčí i pro budoucnost význačné místo v okrese.

INFORMACE Z INTERNETU O OBCI ČESKÉ MEZIŘÍČÍ Z internetových stránek obce:

České Meziříčí se nachází ve zvláště rovině pod Orlickými horami mezi řekami Labem, Metují a Orlicí. Odtud název. Sama obec leží na řece Dědině (dle nového opraveného pojmenování), do které se vlévá Zlatý potok, přítékající od Opočna.

Archeologické doklady o existenci lidí v prostoru obce a jeho okolí sahají hluboko do minulosti. Patří mezi ně nálezy hrubě opracovaných křemenů, nalezených na svazích Bílého kopce a na Vrtáčku. Valounové škrabadlo ze zkamenělého dřeva, nalezené archeologem a geologem Karlem Žeberou na Bílém kopci, se řadí mezi nejstarší nálezy tohoto druhu v Čechách.

Kostel sv. Kateřiny

Zhruba uprostřed obce při silnici stojí zdaleka viditelná výšková dominanta obce - farní kostel sv. Kateřiny. První zmínka o plebanii (faře) pochází z roku 1352, v roce 1384 je

uváděna v seznamu desátků, vypsanych pro krále Václava, ale první, původně dřevěný kostel byl v obci postaven zřejmě již kolem roku 1300. Kostel byl od husitských válek do roku 1642 utrakvistický, potom po dva roky opuštěn a od roku 1626 do roku 1630 náležel duchovní správou do Přepych, kde sídlil tehdy jediný katolický kněz na opočenském panství.

V roce 1748 byl starý dřevěný kostel, hrozící již spadnutím, rozbořen a Rudolfem hrabětem Colloredem postaven nový. Dle farní pamětní knihy byl základní kámen k novému kostelu položen 8. 9. 1748 a novostavba byla posvěcena 25. listopadu 1752.

Vnitřní výzdoba, hlavní oltář, kazatelna a zařízení jsou barokní, zhotovené současně se stavbou. Figurální výzdoba oltářních soch (sv. kateřiny a Barbory) a kazatelny z roku 1755 je dílem královehradeckého řezbáře Františka Deckera. Původní cínová křtitelnice z roku 1558 s českým nápisem byla roku 1796 prodána a za utržené peníze byl pořízen postranní oltář sv. Jana Křtitele, zhotovený týž rok řezbářem Bartošem z Dobrušky. Uprostřed Kostela se pod dlažbou nalézá velká krypta, v níž jsou pohřbeni někteří meziříčtí faráři.

Barokní kostel patří k nejkrásnějším stavbám venkovské církevní architektury v kraji. Byl opraven v roce 1971.

Vlastní obec začali naši předkové budovat v bažinaté a lesnaté krajině koncem 13. století u brodu přes Zlatý potok na odbočce důležité kladsko-polské zemské stezky, směřující k hradu Opočen a dále k tržové osadě Leštná (dnešní Dobruška). Uprostřed rozsáhlého královského lesa na lesní mýtině byla saskými kolonisty založena osada Králův Les (Cungeswald), jež je prvně připomenuta r. 1300. V roce 1352 se objevuje český název Mezrzicz současně se zmínkou o kostele sv. Kateřiny (patronka vozků a kolářů - v souvislosti s umístěním obce na obchodní stezce.

Socha Immaculata (P. Marie)

Je vzácné barokní dílo nejvýznamnějšího sochaře východních Čech, žáka M. Brauna, Františka Pacáka, z roku 1749. Stála až do roku 1832 nedaleko mostu přes Dědinu. Postavením nového kamenného mostu v roce 1942 a postupným zvyšováním silnice socha ztrácela na působivosti a byla proto přemístěna na starý hřbitov před kostelem. Socha světice stojí na trojbokovém volutovém podstavci, kolem je balustrové zábradlí. Barokní plastika působivě doplňuje exteriér česko-meziříčského kostela.

Socha sv. Jana Nepomuckého

Tato socha je nově umístěna naproti obecnímu úřadu a do tváří historický střed obce. Patří k typickým svatojánským sochám. Byla zhotovena v roce 1864 královehradeckým kameníkem Martinem Ježkem.

Obec je rodištěm řady významných osobností, jako byl odbojný sedlák Jakub Němeček, jehož dům zůstal dodnes zachován, nebo královehradecký biskup Karel Otčenášek, a další.

Z Wikipedie:

České Meziříčí (dříve také Meřič, Mezřič atd. německy Böhmisch Meseritsch) je obec v Královehradeckém kraji v okrese Rychnov nad Kněžnou. Leží v nadmořské výšce 254 m n.m. na katastrální ploše 2 191 ha a má 1852 obyvatel (2014). V obci je mateřská škola, základní škola a pošta. PSČ je 517 71.

Název obce pochází od její geografické polohy mezi řekami Labem, Metují a Orlicí. Sama obec leží na Zlatém potoku, který níže po proudu nese jméno Dědina. Oblast byla osídlena již v pravěku, ale k založení současné obce došlo patrně koncem 13. století saskými kolonisty u brodu na obchodní stezce z Prahy do Kladska. První písemné zmínky o obci pocházejí ze 14. století.

Dominantou obce je barokní kostel sv. Kateřiny z r. 1748 postavený hrabětem Rudolfem Colloredo na místě původní dřevěné stavby. Před kostelem stojí socha Panny Marie od Františka Pacáka, žáka Matyáše Bernarda Brauna. Další významnou stavbou je i místní cukrovar.

Z www místopisy.cz

České Meziříčí se nachází na úpatí Orlických hor, mezi řekami Labem, Metují a Orlicí. Odtud název. Sama obec leží na Zlatém potoku, který dále přechází v řeku Dědinu. Mezi částí obce patří Skršice a Tošov.

Osídlení prostoru obce a jeho okolí sahá hluboko do minulosti až přes 300 tis. let. Ke skutečnému založení současné obce došlo patrně koncem 13. století saskými kolonisty u brodu obchodní zemské stezky přes Zlatý potok. Stezka vedla do sousedního Opočna, Dobrušky a dále do českého Kladska a Polska. První písemná zmínka o obci se týká kostela sv. Kateřiny z r. 1352, dále pak pokračují záznamy z let 1356 a 1384.

Významnou historickou stavbou v obci je barokní kostel sv. Kateřiny z r. 1748 postavený hr. Rudolfem Colloredem na místě původního dřevěného kostela. Kostel patří k nejkrásnějším stavbám venkovské církevní architektury v kraji. Toto se týká i vnitřní výzdoby, která je velmi bohatá. Před kostelem je socha IMMACULATA (p. Marie) od Františka Pacáka, žáka Matyáše Brauna. Vedle kostela je pak historicky cenná márnice z původního hřbitova. K obci patří bývalé tvrze Vracov a Tošov. Další významnou stavbou je např. místní cukrovar. Obec je rodištěm řady významných osobností, jako byl odbojný sedlák Jakub Němeček, jehož dům zůstal dodnes zachován, nebo Královhradecký biskup Karel Otčenášek a další.

První písemná zmínka pochází z roku 1300.

Historie školy

První zmínka o meziříčské škole se dochovala v pamětní farní knize k r. 1624. Tehdejší školní budova pod správou církve stála na místě dnešního Obecního úřadu, byla dřevěná, krytá šindeli, s žákovnou pro 50 dětí, malou kancelář, kuchyni, síní, chlévem, půdou a sklepem. Do meziříčského farního (a tedy i školního) obvodu patřily Rohenice, Roheničky, Slavětín, Králova Lhota, Skršice a Tošov. Prvním písemně doloženým učitelem v Meziříčí byl Bedrníček Václav Karsovský, jenž zde působil v letech 1630-44. Za zmínku stojí i kantoři Matěj Touc z Rohenic (1730-32) a Jan Němeček z Meziříčí (1732-48), oba sesazení jako evangeličtí kacíři. Dne 22.dubna 1869 byl slavnostně položen základní kámen nové kamenné školy. Stavba byla nákladem 10180 zl. dokončena již 17. října téhož roku. Nová jednoposchodová škola měla 2 třídy, dvoupokojový byt s kuchyní pro učitele, pokoj pro podučitelku, komoru s chlebovou pecí a patřila k ní i hospodářská stavení.

A také: www.divadloschod.cz:

ČESKÉ MEZIŘÍČÍ

okres Rychnov nad Kněžnou, kraj Královohradecký
katastrální výměra: 2.191 h

počet obyvatel: 1.540 (v roce 1890: 1.934)

pošta, škola, zdravotnické zařízení, vodovod

Obec v Třebechovické tabuli na řece Dědině, která až sem má jméno Zlatý obec 6 km severozápadně od Opočna. Poprvé se připomíná roku 1300 a původně byla královským majet-

kem. První písemná zmínka o obci se týká kostela sv. Kateřiny a je z roku 1352, další jsou z let 1356 a 1384. Od 14. století byla obec v držení pánů z Dubé a Třebechovic. Počátkem 15. století byl majitelem Českého Meziříčí Hynek starší z Náchoda, který o ně vedl spor s Jitkou z Meziříče, manželkou Hynka z Třebechovic, která v roce 1515 spor vyhrála.

V tomtéž století byla obec rozdělena na dvě části, z nichž tu, která příslušela k tvrzi bolehošské, držel Hynek Krušina z Lichtemburka a po něm Mikeš Hložek ze Žampachu, druhou, k níž patřila tvrz meziříčská, drželi Tošovští ze Žernového a spravovali ji společně s Tošovem. Později byly obě části přikoupeny k panství opočenenskému.

V roce 1658 byly v Českém Meziříčí založeny matriky. V Českém Meziříčí je barokní kostel sv. Kateřiny z let 1748-52, postavený na místě kostela staršího, připomínaného již ve 14. století. U kostela je socha Immaculaty z roku 1749 od Františka Pacáka. V roce 1871 zde byl založen velký cukrovar.

Dobrušský rodák František Adolf Šubert (1848 - 1915) napsal své drama Jan Výrava podle skutečné události, která se stala v Českém Meziříčí. Pyšný sedlák, který se zúčastnil revolučních událostí v roce 1848, byl zajat, zbit holí a při výprasku zahynul hanbou. (U Šuberta je na počátku jeho motivem osobní hrdost, později se ale stane uvědoměným bojovníkem a vede vzbouřené sedláky na zámek.)

Významní rodáci obce:

Dvořák Karel (14. 1. 1895 - 24. 9. 1951), kronikář.

Hofman Ladislav Karel (15. 7. 1876 - 3. 1. 1903), historik.

Kašpar Karel Svatomír, turistický pracovník,

který dal v roce 1911 popud k založení

Klubu českých turistů v Hradci Králové.

Koloděj Jaroslav (*25. 5. 1939), významný český loutkář.

Otčenášek Karel (*13. 4. 1920), od roku 1989 biskup

královohradecký.

Vaněk Jan Vladimír (15. 7. 1879 - 17. 12. 1940),

redaktor Národní politiky.

Vylikovský Jan (15. 4. 1904 - 15. 11. 1946), literární historik.

Zájmové a společenské organizace:

V roce 1876 bylo v obci založeno **ochotnické divadlo**, které odehrálo na jevišti i v přírodě do roku 1959 řadu představení.

První z nich bylo sehráno 7. 5. 1876. Divadlo také uspořádalo sbírku a poslalo 24. 8. 1881 osm zlatých na stavbu Národního divadla v Praze.

Sdružení dobrovolných hasičů Čech, Moravy a Slezska bylo v obci založeno 27. 6. 1880, takže Sbor dobrovolných hasičů oslavil v roce 2000 sto dvacet let své existence. I před tímto datem již sice existovali v obci hasiči, ale za datum vzniku Sboru je považován písemný záznam o zasedání obecního zastupitelstva, které rozhodlo o zvětšení kůlny na stříkačky.)

Dnes jsou v obci registrovány tyto spolky:

sportovní kluby FC České Meziříčí,

TJ České Meziříčí - oddíl kuželek a

TJ Sokol České Meziříčí,

Sbor dobrovolných hasičů a

Myslivecké sdružení LITÁ.

Součástí Českého Meziříčí je také osada Malé Meziříčí. Kromě názvu se toho o ní ale moc zjistit nedá, neboť o její historii nejsou ani v okresním archivu Rychnov nad Kněžnou žádné písemné materiály.

Skršice-Tošov, součást Českého Meziříčí:

Skršice (německy Skerschitz) je malá vesnice, část obce České Meziříčí v okrese Rychnov nad Kněžnou. Nachází se asi 2,5 km na západ od Českého Meziříčí. V roce 2009 zde bylo evidováno 49 adres. V roce 2001 zde trvale žilo 89 obyvatel.

Zajímavost -stará hospoda popisné číslo 1 (viz foto). Ale i pěkná nová hospoda.

NĚKOLIK MÝCH POSTŘEHŮ

České Meziříčí je jak jsem ostatně očekával, rozlehlá a členitá obec. Zcela jednoznačná dominantka je - při pohledu ze všech stran a to i z veliké dálky, zejména od hor - místní cukrovar. Je to jeden z cukrovarů, co přežil privatizační procesy a dnes sem ze širokého okolí vozí ke zpracování řepu cukrovku.

Co mě při pohybu po obci zaujalo, je silný provoz osobních i nákladních aut. Takž zcela jednoznačně, České Meziříčí po-

třebuje obchvat. Opočno už na tom pracuje, nevím jak v Českém Meziříčí. Obci prochází trasa Jaroměř - Opočno a dál na Rychnov nad Kněžnou, také od Hradce Králové na Opočno přes Královu Lhotu.

A jak ovlivní místní provoz dostavba dálnice D11 do Jaroměře? Určitě to stojí za zamýšlení. Protože doprava do Kvasin ze směru od konce dálnice v Jaroměři se možná bude do vybudování obchvatu v Jaroměři a v Novém Městě nad Metují ubírat právě touto trasou, zejména, když Opočno svůj obchvat zřejmě v dohledné době bude mít a Dobruška i Solnice jsou už prakticky vyřešené. Ovšem pro Jaroměř a Jásennou by to bylo velké zatížení v podobě průjezdu těmito obcemi. Stejně tak i pro České Meziříčí. A jak jsem na vlastní oči viděl, provoz je tam už dnes silný.

Ale vraťme se k obci České Meziříčí.

Střed obce má už docela městský charakter - ja tam překvapivě živo a to i dopoledne, když jsem tam byl.

Do Českého Meziříčí vede železniční odbočka z opočenského nádraží. Ovšem jenom jako vlečka pro cukrovar. Zde bych snad mohl připomenout, že když vznikaly v našem kraji železnice, existovala i úvaha o přímém propojení Hradce Králové na Opočno, Nové Město a dál - tehdy to, jestli si dobře vzpomínám, zbourala obec Černilov - podle mě je to škoda. Ta zajižďka přes Týniště je poněkud komplikovaná. O železnicích v Podorlicku se v Novoměstském kurýru zabývám v části „Historie“, podívejte se tam, je to zajímavé. Mimochodem - existuje představa o nové podorlické železnici - v té je stanoveno, jaké části projektu jsou realizovatelné a kolik bude celá akce stát. Už nyní se ale ví, že by oblasti pomohly trasy z Rokytnice v Orlických horách do Říček a ze Solnice do Dešné v Orlických horách. A tak možná i ta železnice k Českému Meziříčí by mohla posloužit, přece ta trať z Opočna do Dobrušky snad nezanikne. A z Dobrušky do Solnice je to už jenom kousek. A železniční doprava může být tím moderním řešením ekologické dopravy bez negativních vlivů na životní prostředí. Takže kdo ví.

Ale dost fantazie a vraťme se do Českého Meziříčí.

Na řadě míst v obci je vidět, že samospráva se snaží o vzorný vzhled - osvětlení, chodníky, upravenost. Samozřejmě, tak jako všude je to nekonečný proces, peněz nikdy není dost a tak jsem našel objekty, které asi čekají na renovaci v původním stylu.

Infrastruktura je v Českém Meziříčí vybudovaná jednoznačně pro pohodlí občanů, podívejte se na www stránky obce, tam všechno najdete. Překvapilo mě, že zmínky o historii obce jsou poměrně stručné - hledal jsem všude možné ale na tak velkou a historicky starou obec je toho docela málo.

Místní cukrovar je součástí firmy TEREOS. Společnost Tereos TTD, a.s. je vedoucí skupinou v oblasti zpracování cukrové řepy v České republice a zároveň patří mezi deset největších českých potravinářských firem. Od roku 1992 je součástí koncernu Tereos, jednoho z největších světových výrobců cukru, lihu a škrobu. Je určitě dobrá zpráva, že cukrovar žije zřejmě pevným životem a přispívá tak k vytvoření pracovních míst v obci. I když jeho umístění blízko centra při plném provozu a určitě směru větru může přinášet možná nepříjemnosti ve vztahu k životnímu prostředí.

Ještě bych se zmínil o potoku, který protéká Českým Meziříčím. Podívejme se na něj od pramene. Potok s názvem Dědina pramení na kopcích na východ od obce Polom. Tam jsme s Kurýrem už také byli. Je to mezi Olešnicí v Orlických horách a Sedloňovem. Ale pozor. Zlatý potok pramení v kopcích východně od obce Sedloňov. Pod obcí Sedloňov se oba potoky spojují a pokračují pod názvem Dědina (Zlatý potok) Dále pokračuje mezi Sedloňovem a Sněžným, potom dále mezi Dobřany a Bystrým ke Kounovu a dále - stále jako Dědina (Zlatý potok) - protéká mezi Kamenicí a Spáleníštěm, dále mezi Dobřým a Lhotou u Dobrušky pod Roudné a Masty, kolem Podbřeží k Cháborům a zde pozor - pod Cháboru se větví, vpravo pokračuje Dědina (Zlatý potok), ale vlevo pokračuje jen Zlatý potok a to k Podchlumí, k Semečnicím, přes rybník Broumar k Opočnu pod zámek k opočenskému nádraží a k Českému Meziříčí.

Ale vraťme se pod Cháboru. Tam vpravo pokračuje Dědina (Zlatý potok) kolem Mělčan k Dobrušce, přes Pulice mezi Pohořím a Bohuslavicemi, obtéká přírodní rezervaci „Zbytka“ a otáčí se na jih k Českému Meziříčí, kde se do Dědiny (Zlatý potok) nad cukrovarem vlévá zleva Zlatý potok. Dále pokračuje Dědina přes České Meziříčí malebným krajem do Třebechovic pod Orebem, kde se vlévá do Orlice.

No není ta cesta těch podorlických potoků nádherná? Potoky a jejich údolí hodně přispívají k malebnosti krajiny, ve které žijeme. Ať žijí potoky!

Jindřich Buchal.

FOTO Z ČESKÉHO MEZIŘÍČÍ

Pohled na centrum Českého Meziříčí.

Rozlehlý hřbitov v Českém Meziříčí.

Takhle vypadá příjezd do Českého Meziříčí od Pohoří - přiznám se, že jsem tudy jel poprvé.

A toto je ten „legendární“ potok, který mění své jméno a všimněte si, kudy všude teče. Zde před Českým Meziříčím.

Kostel sv. Kateřiny..

Opravdu pěkná škola. Věřili byste, že je už 81 let stará? Podívejte se na [www stránky obce](#), o škole je tam řada informací

Centrum Českého Meziříčí od kostela.

Skršice - Tošov.

Vchod na pěkný hřbitov v Českém Meziříčí.

Skršice - zde pohled na náves s křížkem a zvoničkou.

Skršice - stará hospoda, pane to je krása - jenže chtělo by to renovaci a oživení. Foto: J.B.

Skršice

Skršice

Skršice - nová hospoda. Takže k oživení došlo, ale na jiném místě. Foto: J.B.

Skršice - Tošov - vjezd do vesnice od Českého Meziříčí.

Skršice - vjezd do vesnice od Královy Lhoty.

Skršice - pohled do klasické vesnické uličky starých vesnic.

A tady jsme zpátky v Českém Meziříčí - vjezd do obce od Jaroměře. Vidíte ten provoz?

POHLEDY Z MĚSTA

Tentokrát jsem si vybral jednu zajímavou prodejnu. Je to „Zlatá rybka“ na jižní straně podloubí na náměstí v Novém Městě nad Metují. Podívejte se na několik fotografií, více viz Aktuality Novoměstského kurýra.

OD KLADSKÉHO POMEZÍ

Články z 20 let dvacátého století.

Předhistorie Novoměstská n. M.

Předhistorii nazýváme dobu, ze které není písemných zpráv. Obsahuje v sobě děje od nejstarších časů, kdy zjištěn výskyt člověka na zemi, do 10. stol. po Kristu. Co přes tuto hranici sahá, jest již historické. — Novoměstsko, část pohoří a před- hoří Orlických hor a východočeské křídové planiny, v dávné době minulosti bylo účastno všech vlivů povětrnosti. Severovýchodní část měla od pradávna krátké, studené, větrné jaro a léto, a dlouhé, sněhem a mlhami oplývající podzim a zimu. Pouze kotlina opočenská a na dolním toku Metuje měla podnebí mírnější. — Zajisté hornatá, později pralesem porostlá, nevládná část okresu přivábila teprve později vzhledem k ostatním vnitřním Čechám pravěkého člověka, aby se zde usadil a to ještě stalo se v jeho jihozápadních částech pouze tam, kde četné bažiny a nádrže vodní tomu dovolovaly, Pozdější osídlení naší krajiny podporováno bylo blízkostí řeky Labe a Metuje, jakož i četnými potoky, řinoucími se z Orlických hor. Proto již v nejdávnějších dobách můžeme tu znamenati skrovné stopy člověka, a že v době kolem Kristova narození a dlouho před ní právě krajina kolem schůdného sedla náhodského stala se vhodným přechodem ze středu Čech k severu ku břehům Baltického moře a do východní Evropy. Touto cestou bral se v krajiny naše všecek pokrok, buď ze středu Čech, ba i z dalekých krajin římských, jakož i všecek obchod prostřednictvím potulných obchodníků z těchto krajů až k moři Baltickému (pro jantar) provozovaný. Ovšem tím přicházel k nám nejen obchodní ruch a s ním všechny novoty, ale také táhly jím hordy nepovolných bojovníků, nosící s sebou zhoubu a rušící zároveň klidný život zdejšího obyvatelstva.

I. Kultura neolitická.

Nejdávnější minulost naší krajiny, která téměř od úsvitu dějin do dneška, tudíž během plných 2000 let tak význačné místo zaujímal v historii, zahalena je před naším zrakem nejtemnější rouškou. Nikde není o ní zmínky, nikde záznamu. V dobách, kdy v krajinách dnešního Egypta, západní Asie, Indie a Číny proudil život a ruch neobyčejný, řízený člověkem uvědomilým a vzdělaným, u nás a v celé střední a severní Ev-

ropě byl hrobový klid a chlad studených zimních dnů a nocí, přerušovaný jen tu a tam smutným životem nutných lidských bytostí, živořících bídně ze dne do dne, z roku do roka.

Písemných památek po nej starších těchto obyvatelích nemáme, poněvadž neznali umění písma. Člověk ten byl divochem na nejnižším stupni duševního vývoje stojícím, který žil skoro životem zvířecím. Pozůstatky po něm jsou celkem chudičké. K snadnějšímu přehledu života člověka na zemi, učenci dělí lidské žití od nejstarší doby do úsvitu historie na tři:

a) věk kamenný, kdy člověk žil životem zcela zvířecím a užíval hrubých zbraní a nástrojů z kamene zrobených;

b) věk bronzový, kdy byl již uvědomilou lidskou bytostí a místo kamene bral k výrobě zbraní, nástrojů a šperků. smíšeninu mědi a cínu (bronz) a c) věk železný, kdy místo bronzu zaujalo železo a bronz zůstal jen okrasou. — Kamenný věk dělí se opět na starší, v němž člověk nástroje a zbraně robil jen hrubé, nevzhledné, pouhým přitlukáním kamene, a na mladší, kdy již tyto výtvořky uměl hladiti, brousiti a vrtati. Ze starší doby kamenné nenalzáme dosud na Novoměstsku památek, ačkoliv v této době pračlověk žil nedaleko, kol řeky Labe, čemuž nasvědčují nálezy pazourkových nástrojů, člověkem roztlučené kosti skotu, nosorožce, koně a mamuta; zpracované parohy soba a kly mamuta a p. nalezené u Lochenic, Svobodných Dvorů, Předměřic, Smiřic, Plotiště, kol Král. Hradce. — Zato z mladší doby kamenné můžeme zaznamenati některé nálezy, které nám dosvědčují pobyt člověka ve zdejší krajině. Uvádím jen ty, které jsou mi známy. Ve šterku ze Zlatého potoka u Mělčan nalezl jsem úhlednou sekerku z amfibolové břidly a z blízkého pole hrubé střepy nádoby rukou zrobené. V Dobrušce nalezeny byly vícekrát kusy sekerek i s otvorem pro násadku z černého buližníku a zelené břidly a pazourková škrabadla a p. Podobné nálezy zjistí zajisté i čtenáři tohoto časopisu i jinde a tak dokáží pobyt člověka té doby i na jiných místech okresu.

Soudě z těchto nálezů lze říci, že člověk mladší doby kamenné byl proti prvému obyvateli zemí českých — skutečnému divochu, který na mnohých místech ani lidským masem nepohrdal, duševně značně pokročilý. Onen byl kočovníkem, nemajícím stálých sídel a zdržující se dočasně v té, oné krajině, pokud mu potravy poskytovala, přebýval ve skalních jes-

kyních u řek a vod nebo v zemních jamách, Zbraní jeho byl luk, dřevěný kyj nebo hrubě přitlučený kámen; potravou jeho, co ulovil a co v krajině jedlého nalezl, oděvem kůže zabitych zvířat. Požadavky jeho byly skrovné, že neznal ani chýši ani nádob. Tento naopak stavěl si již chýše z proutí, slámy a dřeva nad zemními jamami, jež uvnitř opatřil lepenicí. Dovedl již robiti pěkné hliněné nádoby v pouhých rukou a povrch jejich krásiliti; kamenné zbraně a nástroje své již brousil, hladil a navrtával pro snadnější upevnění toporu a to ze žuly, buližníku, hadce, břidlice atd. Jsa příbytkem připoután ke krajině, pěstoval již na poli pšenici, ječmen a proso. Zrna na plochých kamenech drtidly rozetíral na mouku; choval již dobytek a psa. Odíval se koží, hrubými lněnými tkaninami, krásлил ruce, nohy a hrdlo nákrčníky z hlíny, kamene, kostí, zubů, ulit a j. Věřil již v život posmrtný, neboť své mrtvé s úctou do lůna matky země pochovával, tak jako by spali a přidával jim na cestu do Neznáma pokrmu a milodary. Byl to již divoch ušlechtilý, ba v některých dovednostech hotový umělec. Že svědkové tohoto dávného předka u nás nejsou hojnější a že nemáme více dokladů jeho přebývání v našem kraji, toho příčina vězí hlavně v nedostatečném dosud zkoumání. Jak dlouho tu náš člověk tímto způsobem žil, není známo. Říká se, že jeho doba končí asi v letech 2000—1200 př. Kristem. Avšak z celého jeho života nelze věřiti, že by bez velmi vážné příčiny opouštěl práci svou stvořenou půdu a ponechal ji jiným příchozím a sám začínal jinde novou namáhavou práci. Můžeme právem souditi, že náš člověk byl předchůdce těch, jež po řadě věků nalzáme v kraji našem — národa pochovávajícího zetlelé nebo spálené zbytky svých mrtvých v nasypných mohylách.

Kultura mohylová.

Mohylami jmenujeme nasypnou zemi nebo kámen do tvaru kupy sena nad spálenými a v nádobě ukrytými zbytky těla nebožtíkova. V mohylách starších najdeme milodary a zbraně z bronzu nebo později bronz jako ozdobu a zbraň železnou; v mladších bronzu a železa skrovné, a v nejmladších nic než spal. Odkud přišel národ, který takovým způsobem o mrtvolu svých drahých pečoval, neznámo. Byl to as národ početný, neboť jeho sídla sahala z Čech až k Pyrenejím. Znal již orbu, řemesla, robil ozdobné hliněné nádoby, odíval se lněným a koženým oděvem, ozdobeným různotvárnými spona-

mi, jehlicemi, knoflíky a puklicemi. Na rukou nosil bronzové náramky z drátu a plechu na prstech prsteny a na krku sličně ozdobené kruhy a náhrdelníky z bronzu, modrých skleněných korálů i z jantaru. Ozdobou jeho byly i bronzové, někdy i zlaté náušnice.

Nástrojem obyčejného hospodáře byly bronzová sekerka (palstav) a srp, znakem bojovníka byl bronzový, později železný meč, dýka, šíp, oštěp a štít. Náčelníci pokrývali svou hlavu bronzovým turbanem a za odznak měli sekerku (francisku). Do hrobu dávalo se jim někdy bronzové vědérko, jindy mísa s konvicí, nebo i válečný vozík s příslušenstvím. Způsob pohřbívání v mohylách byl as tento: V čtelném průvodu truchlících přinášeli mrtvého; na pláň, položili jej v plném úboru se šperky a zbraněmi na holou zemi, směrem severojižním, kladouce potraviny a nápoje v nádobách kolem něho, nebo spálili nebožtíka na hranici v celém slavnost-, ním úboru, nebo odebravše mu zbraně a šperky, kůstky spálené kladli na. to do nádob a kol nich odebrané předměty. Nad těmi pozůstatky nakupili mohyly bud z hlíny neb částečně i z kamene. U nás jest takový mohylový hřbitov v Podchlumí na straně semechnické, čítající dosud patrných 29 mohyl. Pohřebiště toto řadíme do mladší doby bronzové (800 až 500 let před Kristem.

Z mladších mohylových pohřebišť sluší jmenovati pohřebiště v lese Halíně nedaleko cesty z Běstvin do Pulic, které čítá 40 mohyl, z nichž největší měří v obvodu 35 m. Mohyly ty jsou nasypány z hlíny a jsou tu a tam proloženy kaménky; V mohylách těchto snad mimo spal mrtvolu budto žádných milodarů a význačných předmětů nalezeno nebude, dle zkušeností nabytých prokopáním jedné z nich v předešlém století, nebo milodarů jen poskrovnu.

Koncem mladší doby bronzové počíná se jevit na dosavadní kultury vliv blížíci se vlny nové kultury — železná, o které pojednáme později podrobněji.

V. Vodák.

Spolek divadelních ochotníků v Bohuslavicích.

„Studentstvo co středěště připravené neustalo v činnosti své —, a po odchodu svém z Černčic pokračovalo v ní ve svých rodištích.

Tak došlo k založení spolku divadelních ochotníků v Bohuslavicích, jehož zakladateli byli Boh. Novák, studující (nyní řídící učitel ve výslužbě tamtéž), Ant. Drahorád, kupec, V. Hladík, rolník, Jan Tláškal, hostinský, Jan Maček, rolník a Jos. Rydlo.

Úvodem k založení tohoto spolku byla „Beseda“, kterouž .studentstvo za pomoci nadšenů z řad občanstva pořádalo dne 18. září 1871 v sále u Tláškalů, v jehož koutku k témuž účelu zřízena byla podlážka. Pořad její skládal se vedle jednoaktovky „Chytrá vdova“ a „Bratranec“ z recitací básní, zpěvů a z čísel přednesených smyčcovým kvartetem. (Hrál p. řídící Ant. Novák se svými syny a učitelem Volfem.)

Obecenstvo bylo průběhem besedy přímo uneseno a potleskem nadšeně kvitovalo každé přednesené číslo. To byl slibný počátek a zároveň povzbuzení k další činnosti.

Téhož roku později došlo k založení spolku a počalo se hrati. Spolek se přestěhoval do nově zřízeného sálu p. Rydly. Studenti se časem rozešli — a tak spolek odkázán na ochotníky z řad občanstva vlastenecky smýšlejícího.

Zprávy o další činnosti se nezachovaly, jen počet členů, který byl vždy po několika letech sepisován, nasvědčuje, že v činnosti se nepřestávalo. Do r. 1894 sehráno bylo 36 her, z nichž bylo 16 původních, 20 cizích. Téhož roku zvolena byla ředitelem sl. Em. Vojnarová, od kteréžto volby datují se zápisy. Do tohoto roku vedli spolek uvědomělí občané za režie místních učitelů. Z českých her hrána díla Tylova (Paličova dcera, Matka a dcera, Jiříkovo vidění, Paní Marjánka). Šamberkova (Palackého třída 27., Rodinná vojna) atd. Největší návštěvy dosaženo při Štolbově veselohře „Vodní družstvo“. Vybralo se tehdy 36 zl. 70 kr. — obnos to na tehdejší dobu nebývalý. Mimo hry pořádal spolek i věnečky a národní slavnosti,

R. 1896 byli ředitelem Jos. Šubrt, rolník, režisérem Jan Michálek, učitel, jednatelem Boh. Novák, studující. Toho roku se zdarem pořádána národní slavnost a večírek, k němuž mimo kuplety vybrána i Nerudova veselohra „Prodaná láska“. Den nato přišel od c. k. hejtmanství v Novém Městě n. Met. duchaplný přípis, v němž upozorněn byl spolek, aby příště vyvolil

sobě vhodnější hru, jelikož „naduvedená veselohra vzhledem ke sprostým výrazům v ní se nalézajícím ku vzdělání a poučení sloužiti nemůže.“

Do r. 1900 byli Jos. Šubrt ředitelem, Jan Rydlo, studující, režisérem. V té době mimo jiné hry sehrány

Svobodovy »Směry života« a Štolbova „Závět“.

V r. 1901—3 vlivem politických nepřátelství spolek téměř se rozešel a jen asi pěti staršími členy zachráněn před zaniknutím. O době této zápisy se nezachovaly. Potom až do r. 1918 žil spolek v klidu. V činnosti ředitele vystřídali se Václav Králíček, sedlák, Jos. Tláškal, hostinský, Václ. Novák, krejčí, Josef Ježek, rolník, Jos. Hronovský, rolník; jako režiséři Jos. Tláškal, hostinský, Václav Žák, učitel. Za režisérství prvního mimo jiné hry sehrána Jiráskova „Vojnarka“ a Šubrtovo „Drama čtyř chudých stěn“. Spolek dřívějšími boji téměř rozvrácený přistupováním nových členů pozvolna sílil a rostl. Za druhého režiséra provedeny hlavně Šubrtovy „Žně“ a „Probuzenci“, Stroupežnického „Naši furianti“, štolbovy „Peníze“. Veden dobrými a obětavými pracovníky žil spolek v klidu a členstvo snažilo se ze všech sil úloh mu přidělených co nejlépe se zhostiti.

R. 1918—20 ředitelem byl Jos. Hladík, rolník, režisérem Jos. Tláškal, hostinský (vypravil Jiráskova Emigranta); r. 1920—21 byl ředitelem Jos. Havelka, učitel, režisérem Václ. Králíček (sehrán Sokola Tůmy „Staříček Holuša“); r. 1922—25 ředitelem byl Václav Kosář, tesař, režisérem Jindř. Nováček, holič a Jan Frýda (vypravěny Machačova „Zkáza“ a Horského opereta „V poutech lásky“). Netečnoostí členstva činnost spolku ochabla v letech 1922—23. Od té doby přistupováním mladšího členstva znovu spolek vyrůstá. V r. 1925 vyvinul snad největší činnost od svého založení. Od 13. března téhož roku jest členem Jiráskova okrsku Ústřední matice divad. ochot, českosl. v Praze. Dnes čítá 49 členů.

Jos. Richtr:

Z dějin divadelní ochotnické jednoty v Ohnišově.

Písemných záznamů o vzniku zdejšího ochotnického spolku nemáme, neboť stará zápisová kniha, ize které by se dalo snad více čerpat, shořela za kteréhosi požáru.

Nejstarší zápisy jsou z roku 1895, kdežto spolek ochotnický byl zde založen r. 1873.

Těch, kteří stáli u jeho kolébky, je již u nás poskrovnu; nejvíce pamatuje dědeček Matějů, který je ještě z prvních herců.

Podnět k založení spolku dal tehdy zde působící říd. uč. Reichrt. Myšlenka se ujala a hned se přihlásilo 32 členů, vesměs mladých lidí, kteří se s chutí dali do práce. Že jim bylo překonávat! mnohé obtíže, zejména finanční, rozumí se samo, neboť začalo se „z ničeho“. Nejvíce starosti dělala ochotníkům „oposice“ se starostou obce v čele. Ne snad ze zášti proti věci samé, ale ze záliby býti vždy „proti“.

V dřevěné hospodě u Lepšů (nyní zrušené) zřídilo se přes všechny odpor jeviště . „jen tak na zkoušku“. První dekorace vypůjčili ochotníci z Bohuslavic, ale jen zadní stěnu a oponu; postranní kulisy nahradily plachty a loktušky. Proti jiným jevištím v okolí mělo ohnišovské tu výhodu, že herci nemuseli chodit přes hlediště, nýbrž hned ze síně přes komůrku „pod komínem“ dostali se na prkna.

Nejvíce nadšení pro nové divadlo bylo u Matějů, kde měli v chalupě 5 herců. A muselo to jít: Tatík vzal divadelní knížku nebo úlohy a synové i dcery museli chodit po světnici jako po jevišti a odříkávat úlohy s příslušnými pohyby.

Činnost mladého spolku zahájena hrou „Chyb a lávky“, a dopadla skvěle, Odvaha rostla. Již i na „Diblíka“ se odvážili, kterážto hra prý ani v Dobrušce nemohla býti ke konci dohrána, ježto špatné výkony herců byly dupáním a pískáním přerušeny.

„Tohle nikdy nedohrajete“, předpověděl jim dobrušský jeden příslušník, ke zkoušce se nahodivší. A přece se dohrálo do konce, ač v hercích byla malá dušička, zvláště když poznali (ó hrůzo!) několik „Dobrušťáků“. A tak hrány kusy veselé i smutné ke zlosti oposici, která, kde mohla, dělala schválnosti. Když jednou při ochotnickém bále objevil se nad jevištěm nápis: „Svobodě a vlasti přejme, sošákům se nepoddejme“, — přišlo to až k soudu. Ale dobře to dopadlo; šosatý kabát nosí přece leckdo.

R. 1896 došlo snad z jakési hostinské zášti k přemístění divadla do protějšího hostince u Effenberků (nyní Novotných). Poněvadž však nový tehdy sál byl pro staré jeviště velikých rozměrů, bylo usneseno koupiti jeviště větší a to zase z Dobrušky, nákladem 200 zl. Staré se prodalo divadelnímu spolku „Podskaláků“ do Nov. Města n. Met.

Se starým jevištěm odešlo spolku několik starých dobrých herců pro různé nešváry osobní i spolkové, ale činnost spolku zase se povznesla, dík obětavým pracovníkům.

Do nedávna mělo ohnišovské divadlo dobrý zvuk v celém okolí; zvláště výběr her byl šťastný.

Teď by si bylo přáti více nadšení, obětavosti a houževnatosti, které mu dali do vínku jeho zakladatelé.

A. Křenová.

Dobré.

O původu jména vsi vypravuje J. Pohl, farář v Liberku.

Když jsem kaplanoval v Dobrém — bylo to v r. 1893—1903 — rád jsem si pohovořil se starým Netíkem, zvaným „Cufnajtrem“, tehdy nejstarším sousedem doberským. Od něho jsem slyšel pověst o původu jména Dobrého.

Před dávnými a dávnými časy, když na místě dnešní výstavné vsi bylo jen několik chalup a vše kolem bylo porostlé hustými lesy, stála tam, kde je dnes statek Štefanidesův nebo Škodův, dřevěná chaloupka. Pod ní se rozprostírala široká, bujně zelená louka, táhnoucí se až ke skalí, hluboce prorvané rokli na konci vsi. Na té louce třeptily se jako mořská oka tři rybníky. Horní — poblíž chalupy ležící — byl tak malý, že se podobal spíše studni. O něco doleji rozprostíral se rybník větší a ten je dosud zachován (Mervartův). Po malém rybníčku nezbylo stopy.

Bylo to na Velký pátek. Z chalupy vyšly dvě dívky. Každá nesla na ruku narovnané prádlo a s ním zamířily k malému rybníčku. Klekly a daly se do práce. Mávaly kusy prádla, až se rozčeřená voda daleko rozstříkovala. „Dej pozor, Zuzanko, ať tam nespadneš, měla jsem dnes podivný sen“, povídá starší sestra. „A co se ti zdálo, Dorotko?“ překvapena ustala od práce mladší. „Zdálo se mi“, vypravovala Dorotka, „že jsem padala s výše hluboko, hluboko dolů a úzkostí jsem se třásla, kam asi spadnu. A tu hrůzo hrůzoucí — padám do této naší studně. Voda vysoko vystříkla, zavřela se za mnou a v hlubinách se ozval táhlý, krásný zvuk. V tom jsem se probudila a byla jsem ráda, že jsem se neutopila“.

„Bojím se, aby to nebylo nějaké znamení. Proto dej pozor, Zuzanko, a nestav se příliš ke kraji!“ Pak se zas daly do práce. Za chvíli bylo prádlo jako křída. Dorotka byla už na cestě, když Zuzanka máchala poslední kus, maminčinu širokou zástěru. Ale co to? Tkanice kdesi u dna uvázly a ne a ne povolit. Zuzanka vši silou táhla, aby aspoň tkanice přetrhla. Dorotka

viděla, jak marně zarývá nohy do měkkého trávníku. Vzpomněla na svůj sen. Aby tak skutečně. Rychle odložila prádlo a běžela Zuzance pomoci. Co to? Tkanice povolily? Ne. Cosi na nich visí. Námahou zrudlé tváře rázem zbledly. Na břeh se vyhoupl jako zlato lesklý zvon a sotva se z vody vynořil, zazněl, až se v lesích ozvalo. Obě bezradně stály nad vzácným lovem. Zatím se kolem shromáždila ves. Obě vyprávěly podivnou příhodu a Zuzanka nakonec dodala: „Však tu bude jednou dobřej.“

A skutečně! Stavení přibýlo, les se vzdálil a vesnička dostala jméno Dobřej — Dobré.

AKTUALITA

Jak vidíte, záběr je z nejživější části našeho města, prostor naproti Městské knihovně a take naproti legendární Rychtě. Kousek od autobusového nádraží u Rychty.

Začíná tady nová stavba. Stavbu realizují naši vietnamští spoluobčané. Bude zde nový objekt. Dole prý obchod a nahore - snad byty?

Výškově bude stavba korespondovat s okolními domy. Místo je opravdu atraktivní. A jistě vzhledu města prospěje, že dlouhodobá proluka bude konečně zastavěna.

Stavebník má podmínku, že musí udržet průchodnost chodníku na této straně o víkendech. Ale zřejmě se nemusíme obávat nepořádku, stavebník stavbu pečlivě sleduje a o víken-

du tam opravdu byl vzorný pořádek. Podle mého názoru bychom se mohli od Vietnamců v řadě případů poučit - pilnost, skromnost, vysoké pracovní nasazení, podnikavost a následný obchodní úspěch. Takže ať se daří.

Jindřich Buchal.

VTIPY NA ZÁVĚR

Pan Dudáček leží v nemocnici po těžké havárii. Je celý v sádře, jen pravou rukou může trochu pohybovat. Přišel ho navštívit soused a ptá se ho, jak se má. Pacient však jen huhlal a začal něco škrábat na papír. Ale nedopsal, najednou zbledl, zaškubal sebou a vypustil duši. Soused vzal mrtvému z ruky papírek a četl: „Stojíte mi na kyslík...“

Mladý Texasan přijel do Anglie. Protože chtěl získat povolení k pobytu, musel vyplnit obsáhlý dotazník. V něm mimo jiné narazil na otázku: „Žijí ještě vaši rodiče? Jestliže už nežijí, uveďte, na co zemřel váš otec.“ Mladý muž nebyl lhář, ale na druhé straně nepovažoval za rozumné napsat, že jeho otec skončil pro vraždu na elektrickém křesle. Po dlouhém přemýšlení napsal: „Otec zemřel na úraz elektrickým proudem při veřejně prospěšném úředním výkonu.“

Manželka s manželem jsou na lovu divoké zvěře v Africe. Manželka přemlouvá manžela, aby jí také půjčil pušku, že si chce něco střílet. Manžel nakonec svolí. Manželka vezme pušku, když tu se náhle na ně vyřítí nosorožec. Žena váhá se střílbou, až konečně zamíří a volá na muže: „Ale slib mi, miláčku, že se mi nebuděš smát, když se netrefím!“

Policajt se ptá pana Hamáčka: „Že se k vám vloupal zloděj, ještě neznamená, že to musel být váš soused. Máte nějaké důkazy?“ „Jistě. Ukradl mi pouze trumpetu a buben.“

„Kam jdeš?“
 „Do lesa na lov.“
 „Bez pušky a bez nábojů?“
 „Jo. Je to levnější a vyjde to nastejno.“

Přijde muž za Pánem Bohem a ptá se:
 „Pane Bože, co pro tebe znamená miliarda korun?“
 Bůh mu odpoví: „Jeden malý peníz.“
 „A co pro tebe znamená miliarda let?“
 „To je pro mě jedna malá chvílička.“
 „Pane Bože, děj mi jeden malý peníz.“
 „Počkej chvíličku...“

Farář sedí u umírajícího. Ten se k němu obrátil a ptá se slabým hlasem: „Důstojnosti, myslíte si, že když odkážu všechny své peníze kostelu, že se dostanu do nebe?“ „Nu, synu, zaručit ti to nemohu, ale za pokus by to stálo!“

Skotský řidič si objednává u pumpy tři dcl benzínu a jeden dcl oleje. Prodáváč se na něho udiveně dívá a vyhoví mu. Když se řidič rozjížděl slyší za sebou volání: „Haló, pane, nechcete kýchnout do pravé zadní pneumatiky?!“

Pane kolego, nevíte náhodou, kde se odehrál ten film Čelisti?
 Proč se ptáte?
 Ale, manželka chce stále někam k moři.

Vběhne chlapeček do drogerie: „Honem, honem! Ségru napadl včelí roj!“
 Prodáváčka se zděsí: „Proboha, ale my tady nemáme žádné léky, musíš do lékárny.“
 „Prosím vás, kdo mluví o lécích? Já chci co nejrychleji film do fotáku!“

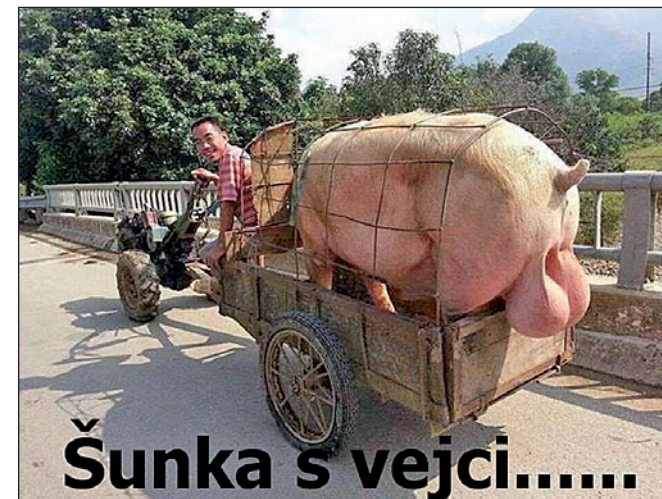
Přijde Vietnamec k Vietnamci a říká:
 „Kolik stojí tato bunda?“
 Prodáváč odpoví: „2700.“
 „Ó, moc drahé.“
 Přijde k němu Čech a ptá se: „Kolik stojí tato bunda?“
 Vietnamec: „700.“
 Čech: „Tomu druhému Vietnamci jste říkal 2700.“
 Vietnamec: „My Češi si musíme pomáhat!“

Sejdou se tři chlapi v nebi a říkají si, jak zemřeli. První říká:
 „Tak já se jednou vracím domů z práce, vejdu do bytu a vidím na posteli manželku úplně nahou. Podívám se na balkon, ze kterého visí šňůra a na ní chlap. Tak tu šňůru přestřihnu. Chlap spadne, ale ještě se snaží odplazit. Tak na něj hodím ledničku. A když má ještě sílu, aby se odplazil, tak jsem na něj skočil. No, a tak jsem umřel.“

Druhý na to: „Tak já takhle jednou myju okna na domě a nějaký blbec mi přestřihne jistící šňůru. Když se ještě snažím někam odplazit, tak na mě hodí ledničku. A když mám ještě sílu, tak na mě skočil. No, a tak jsem umřel.“

A třetí: „Já si takhle sedím v ledničce...“

ŽERTOVNÉ OBRÁZKY

Šunka s vejci.....

Myšlenka dne:

"Skvělého chlapa najdeš na každém rohu,"
 řekl Bůh.
 Pak se zamyslel ... a udělal Zemi kulatou.

Zpracoval: ing. Jindřich Buchal, ČSA 821, Nové Město nad Metují, 54901.
 www.novomestskykurir.info.
 Zveřejněno v „Novoměstském kurýru“ vždy poslední den v příslušném měsíci.
 Není určeno pro tisk. © PC Print.

Pohled na centrální část Českého Mezirčiči. Foto J.B.

